

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Από τοῦ ἔτους 1965, ἡ 13^η /26^η Ὀκτωβρίου ἔχει καθιερωθῇ εἰς τό ἑορτολόγιον τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ὡς ἡμέρα τῆς μνήμης τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Εἶναι ἡ ἡμέρα, κατά τήν ὁποίαν μετά τὰς ἀπαραιτήτους συνεννοήσεις, ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία ἐπέστρεψε τό λείψانون τοῦ ὁσίου Σάββα, τό ὁποῖον εἶχον λάβει μεθ' ἐαυτῶν οἱ Σταυροφόροι εἰς τήν Βενετίαν. Κατά τήν ὡς ἄνω ἡμέραν τό λείψانون τοῦ ὁσίου Σάββα κατέφθασεν εἰς τήν Πύλην τοῦ Δαβίδ, συνοδευόμενον ὑπό τῆς εἰς Ρώμην μεταβάσης ἀποστολῆς τοῦ Πατριαρχείου, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πέτρας Γερμανοῦ, τοῦ πολιοῦ νῦν Μητροπολίτου Γέροντος Καισαρείας κ. Βασιλείου, τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ (ὡς διακόνου τότε) καί τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σεραφεῖμ, Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ ὁσίου Σάββα.

Τό ἱερόν λείψانون μετηνέχθη τότε δι' ἐπισήμου πομπῆς, τῆς ὁποίας προεξῆρχεν ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Βενέδικτος, ἀπό τῆς Πύλης τοῦ Δαβίδ εἰς τόν Πανίερρον Νάόν τῆς Ἀναστάσεως. Ἐκεῖ ἐναπετέθη ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα διὰ προσκύνησιν καί ἀκολουθῶς μετηνέχθη εἰς τήν ἱεράν αὐτοῦ Μονήν εἰς τό Καθολικόν αὐτῆς, εἰς τό ὁποῖον ἕως καί τῆς σήμερον φυλάσσεται.

Τό λείψانون τοῦ Ἀγίου Σάββα εἰς τήν Ἱεράν Λαύραν, τήν ὁποίαν οὗτος ἵδρυσε περί τό 480 μ.Χ., ὠργάνωσε, κατηύθυνε πνευματικῶς, ἐδραίωσε καί ἠύξησε, εἶναι μία ζωντανή ἐνισχυτική καί ἱαματική παρουσία διὰ τοὺς σκληρῶς ἀσκητικῶς ἀγωνιζομένους Ἀγιοσαββίτας Πατέρας, ἀλλά καί διὰ τοὺς προσκυνητάς τῆς Μονῆς. Οἱ Ἀγιοσαββῖται Πατέρες περιβάλλουν μέ ἱεράν εὐλάβειαν καί βαθύν σεβασμόν τό σκήνωμα τοῦ ἁγίου καί ἐναποθέτουν εἰς αὐτό τήν ὑπέρβασιν καί ἐπίλυσιν πολλῶν ἐκ τῶν προβλημάτων αὐτῶν.

Ἀκολουθοῦντες τήν ἀπό τοῦ ἔτους 1965 καθιερωθεῖσαν τυπικήν διάταξιν οἱ Ἀγιοσαββῖται Πατέρες, ἐώρτασαν καί ἐφέτος τήν ἱεράν αὐτήν ἑορτήν.

Ἀφ' ἐσπέρας τῆς Δευτέρας, 12^{ης} /25^{ης} Ὀκτωβρίου 2010, ὑπεδέχθησαν μετά χαρᾶς μεγάλης, προπορευομένου τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν, Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου, ἐπιτελέσαντος θαυμαστόν ἀνακαινιστικόν ἔργον εἰς τήν Μονήν, τόν ἡγούμενον τῆς Λαύρας, Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον, προερχόμενον ἐξ Ἱεροσολύμων μετά συνοδείας τῶν Ἀρχιερέων, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Ἀρχιερέως τοῦ ἔτους τούτου διὰ τὰς ἑορτάς τοῦ ἁγίου Σάββα, καί Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, τοῦ ἐν Βηθλεέμ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ ἡγουμένου τοῦ Φχές καί Ἀντιπροέδρου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου καί τοῦ Ἀρχιδιακόνου Ἀθανασίου. Τήν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς Μονῆς ὑποδοχήν, ἠκολούθησε ἡ ἐν ψαλμῳδίᾳ κάθοδος εἰς τό πρό τοῦ Καθολικοῦ προαύλιον καί ἡ προσκύνησις ἐνταῦθα εἰς τόν Τάφον τοῦ Ἀγίου, ἡ εἴσοδος εἰς τό Καθολικόν, ἡ προσκύνησις τοῦ ἐν αὐτῷ ἐναποκειμένου σκηνώματος τοῦ ὁσίου καί τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας Τριχερούσης, πρό ἔτους φιλοτεχνηθείσης ὑπό τοῦ Δανιηλαίου Ἀγιορείτου μοναχοῦ π. Δανιήλ, ἐπιχορηγηθείσης δέ οἰκονομικῶς ὑπό τοῦ Ἀγιοπαυλίτου μοναχοῦ π. Νικοδήμου, δωρηθείσης δέ τῇ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Σάββα, ἡ σύντομος δέησις καί ἡ τοῦ

«ὥς εὖ παρέστητε» προσφώνησις τοῦ πνευματικοῦ πατρός τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου Εὐδοκίμου πρὸς τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν συνοδείαν Του. Μετὰ τὴν ἐν τῷ Ναῷ προσκύνησιν ταύτην ἠκολούθησε μικρά δεξίωσις ἐκ ψυχροῦ ὕδατος καὶ γλυκισμάτων, καρπῶν τῆς φιλοξένου διαθέσεως τῶν Ἀγιοσαββιτῶν, ἐσπέριος τράπεζα, -καθ' ὅτι ἑορτή- καὶ ἀνάπαυσις ἐν τοῖς κελλίοις.

Μετὰ δῶρον ἀνάπαυσιν ἤρξατο περί τὴν 21.00 μ.μ. (κοσμικὴν ὥραν) ἡ ὁλονύκτιος ἀγρυπνία διὰ τοῦ Ἀποδείπνου-, τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ἑσπερινοῦ μετ' ἄρτοκλασίας, τοῦ Ὁρθρου καὶ τῆς θ. Λειτουργίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν ὡς ἄνω εἰρημένων Ἀρχιερέων καὶ Ἱερομονάχων τοῦ Πατριαρχείου ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ ἀραβοφώνων ἐντοπίων Πρεσβυτέρων, ψαλλόντων τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων ἐν χορωδία ἐκ δεξιῶν ἑλληνιστί καὶ τῆς ἀραβοφώνου χορωδίας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου, ἡγουμένου τῆς Ἀκκρης-Πτολεμαίδος ἐξ ἀριστερῶν ἀραβιστί, μετεχόντων ἐν κατανύξει καὶ εὐλαβείᾳ τῶν Ἀγιοσαββιτῶν καὶ ἄλλων μοναχῶν καὶ Ἑλληνορθοδόξων Ἀραβοφώνων πιστῶν ἐκ τῶν περιχώρων Βηθλεέμ, Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ Μπετζάλλας εἰς μίαν κατανυκτικὴν καὶ λαμπρὰν πνευματικὴν λειτουργικὴν ἀτμόσφαιραν ἐν τῷ φωτὶ τῶν κανδηλῶν καὶ τῶν πολυελαίων, ἐπιμελῶς τηρουμένων ἀναμμένων ὑπὸ τῶν φιλοπόνων καὶ εὐλαβῶν καὶ φίλων τῆς ἱερᾶς παραδόσεως Ἀγιοσαββιτῶν μοναχῶν.

Μετὰ τὴν ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι Μετάληψιν τῶν Ἱερέων εἰς τὸ Κοινωνικόν, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς πιστοὺς, ὑπογραμμίζων τὰ κάτωθι:

«Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ ἱερά Λαύρα αὐτῆς τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου ἐορτάζει σήμερον δύο γεγονότα. Ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ σκηνώματος τοῦ ὁσίου Σάββα καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐγκατάστασιν τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, Παναγίας Τριχερούσης, ἀντιγράφου αὐτῆς τῆς Μονῆς τοῦ Χιλανδαρίου ἐν Ἀγίῳ Ὁρει. Καὶ τὰ δύο γεγονότα αὐτὰ συνδέονται μέ τῇ ἀγιότητι. Ἡ ἀγιότης αὐτῇ εἶναι δῶρον τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Τὴν ἀγιότητα ταύτην ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ὁ ὅσιος Σάββας ὁ ἡγιασμένος διὰ τὴν ὀσιωτάτην βιοτὴν αὐτοῦ. Ἐλαβε ταύτην ὅχι μόνον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἱερόν λείψανον αὐτοῦ. Τοῦτο ἐπίσης κατέστη δοχεῖον τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ταύτην ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἡ Θεοτόκος Μαρία, λόγῳ τῆς ὑπέρ-ἀγιότητος αὐτῆς, ἀλλὰ κυρίως λόγῳ τῆς ἐν ὑπακοῇ ἀνταποκρίσεως αὐτῆς εἰς τὴν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀγιότης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ μεταδιδομένη εἰς ἡμᾶς καὶ διὰ τῆς παρούσης εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ὁρους Παναγίας τῆς Τριχερούσης καὶ διὰ τοῦ ἀφθόρου σκηνώματος τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, ἀποτελοῦν τρανὴν ἀπόδειξιν τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν συνανάστασιν ἡμῶν καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν μετ' Αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ εἰς τὸ Σῶμα Αὐτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μετὰ τὴν ζωὴν ταύτην εἰς τὴν οὐράνιον θριαμβεύουσιν Ἐκκλησίαν. Ταύτας τὰς εὐλογίας καὶ χάριτας τῆς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ καὶ μετὰ ταύτην μετοχῆς εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ἁγίων, εὐχομαι ὅπως ἀξιῶσθαι ὁ Θεὸς διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ ὁσίου Σάββα, τοὺς Ἀγιοσαββίτας Πατέρας καὶ συνεορταστάς αὐτῶν, τοὺς ἐκ τῶν περιχώρων προσελθόντας καὶ πάντας ἡμᾶς».

Τοὺς λόγους τούτους ἠκολούθησε ἡ θεία Κοινωνία, ἡ εὐλογία τοῦ ἀντιδώρου καὶ ἡ εἰς τὸ χειμερινόν Ἐπιτροπικόν- νάρθηκα τῆς Μονῆς- βρῶσις τῶν κολλύβων καὶ πόσις τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου τῆς ἀρτοκλασίας ἐν εὐφροσύνῃ, χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει καὶ δοξολογίᾳ τοῦ Θεοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder